

Teza: Brak staranności radcy prawnego

Sporządzenie i złożenie w sądzie wniosku o wpis w dziale IV księgi wieczystej hipoteki przymusowej kaucyjnej mającej na celu zabezpieczenie roszczenia pieniężnego, wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty, w sytuacji gdy od dnia 20 lutego 2011r. instytucja hipoteki kaucyjnej została uchylona, wskazuje na brak staranności radcy prawnego i stanowi delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt WO-10/16

ORZECZENIE

z dnia 7 kwietnia 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobotka

Sędziowie: SWSD Emilia Wanda Małkowska /sprawozdawca/

SWSD Elżbieta Kucharska

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Krzysztofa Bodio po

rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego E. S.

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i art 28 ust. 10 pkt Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia 28 września 2015 r. sygn. akt D/OSD/11/2015

orzeka:

1.

utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia 28 września 2015 r.,

2.

zasądzić od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc zł) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 19 czerwca 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie złożył wniosek (K-306) do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko r.pr E. S. o to , że działając jako radca prawny świadczący usługi doradztwa prawnego na rzecz Firmy Handlowo - Usługowo - Produkcyjnej (...), M. P. sp. j. dnia 31 lipca 2013r. w S. sporządził wniosek o wpis w dziale IV księgi wieczystej nr (...) w odniesieniu do ½ części udziału przysługującego dłużnikowi M. P. (2) hipoteki przymusowej kaucyjnej mającej na celu zabezpieczenie roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 19 lutego 2009r.

wydanego przez Sąd Okręgowy Wydział VIII Gospodarczy w S. (sygn. akt (...)), w sytuacji gdy od dnia 20 lutego 2011r. instytucja hipoteki kaucyjnej została uchylona,

czyż naruszył obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem i z należytą starannością dopuszczając się popełnienia przestępstwa dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu), oraz art.6 ust. 1 i art. 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Szczecinie po rozpoznaniu sprawy r.pr. E. S. obwinionego oto, że:

działając jako radca prawny świadczący usługi doradztwa prawnego na rzecz Firmy Handlowo - Usługowo - Produkcyjnej (...), M. P. sp. j. dnia 31 lipca 2013r. w S., sporządził wniosek o wpis w dziale IV księgi wieczystej nr (...) w odniesieniu do 1/2 części udziału przysługującego dłużnikowi M. P. (2) hipoteki przymusowej kaucyjnej mającej na celu zabezpieczenie roszczenia pieniężnego wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 19 lutego 2009r. wydanego przez Sąd Okręgowy Wydział VIII Gospodarczy w S. (sygn. akt (...)), w sytuacji gdy od dnia 20 lutego 2011r. instytucja hipoteki kaucyjnej została uchylona,

czyż naruszył etyczny obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem i z należytą starannością dopuszczając się popełnienia przestępstwa dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu), oraz art.6 ust. 1 i art. 28 ust 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu).

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie z dnia 28 września 2015 r. (K-398-406) r. pr. E. S. został uznany winnym popełnienia opisanego przewinienia dyscyplinarnego tj. czynu z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i art 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn wymierzył mu karę upomnienia. Nadto obciążył go kosztami postępowania w kwocie 1891,- złotych. Swoje orzeczenie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uzasadnił, że okoliczności faktyczne tej sprawy nie budzą wątpliwości co do faktu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Obwiniony potwierdził, że formularz wniosku o wpis w księdze wieczystej wypełnił „nie jako automatycznie”, bez sprawdzenia aktualnie obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa. Nadto Sąd podkreślił, iż obwiniony przyznał się do popełnienia tego przewinienia dyscyplinarnego oraz, że z tego powodu poczuwa się do winy. Wymierzając karę upomnienia Sąd wziął pod uwagę przyznanie się do popełnienia przewinienia i ocenił, że kara ta jest adekwatna do przewinienia.

Od powyższego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie r. pr. E. S. złożył w terminie odwołanie, w którym wnosi o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- uniewinnienie od zarzutu popełnienia przewinienia określonego w art. 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego obowiązującym do 30 czerwca 2015r.
- ewentualnie - umorzenie postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu;
- uchylenie orzeczenia w odniesieniu do kosztów postępowania W

swoim odwołaniu zarzuca:

- brak wskazania, czynu z art. 28 ust.10 za który został uznany winnym, w zarzucie rzecznika, w opisie orzeczenia, oraz w jego uzasadnieniu;
- naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. zasady prawdy obiektywnej, i wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, oraz art. 4 k.p.k. gwarantującego mu prawo do obrony;
- nie uwzględnienia wniosku dowodowego;
- zasadzenie rażąco wygórowanych kosztów postępowania.

W uzasadnieniu odwołania obwiniony podnosi m.in., że zarzut rzecznika określał jego czyn przestępstwem, a orzeczenie Sadu uznaje go winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Dalej, odwołuje się do wcześniejszych, złożonych w pismach, argumentów uzasadniających umorzenie postępowania, wobec znikomego społecznego niebezpieczeństwa czynu, Wywodzi też racje o mało kosztowym postępowaniu, które powinno skutkować zasądzeniem niższych kosztów.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, po rozpoznaniu odwołania obwinionego, orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego OIRP w Szczecinie.

Sąd I Instancji prawidłowo dokonał bezspornego ustalenia stanu faktycznego tej sprawy, co do sporządzenia przez obwinionego w dniu 13 lipca 2013 r. wniosku o wpis przymusowej hipoteki kaucyjnej prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla W.M., i oddalenia tego wniosku przez ten Sąd, wobec nieistnienia takiej hipoteki od 20 lutego 2011 r.

Do sporządzenia takiego wniosku obwiniony przyznał się i wyjaśnił, że się pomylił i błędnie wpisał nazwę hipoteki "kaucyjna", gdyż formularz wypełnił automatycznie bez sprawdzenia aktualnego stanu prawnego. Trafnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął, że sporządzeniem takiego wniosku obwiniony naruszył obowiązek wykonywania czynności zawodowej z należytą starannością. Prawidłowo określił czyn obwinionego jako przewinienie dyscyplinarne.

Słusznie też przyjął, że to czy z innych powodów, wniosek o wpis hipoteki byłby oddalony, nie ma znaczenia dla oceny czynu, pod kątem staranności wykonywania zawodu, a tym samym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Zarzut odwołania w pkt. 1 jest chybiony, bowiem odpowiedzialność do przewinienia dyscyplinarnego popełnionego w dniu 31 lipca 2013 r. stosuje się przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego obowiązujących w chwili popełnienia czynu. Tak samo zarzut w pkt. 2 odwołania jest nie zasadny wobec przyznania się obwinionego do popełnienia tego czynu. Nie została więc w tej sprawie naruszona zasada „dociekania” prawdy obiektywnej, ani wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, ani prawa do obrony, gdyż przypisany obwinionemu czyn jest niedołożeniem staranności przy składaniu mylnego wniosku o wpis hipoteki, a obwiniony się do niego przyznał.

W ocenie Wyższego Sadu Dyscyplinarnego, przewinienie dyscyplinarne jakiego dopuścił się obwiniony, jest wyrazem niestaranności /nie sprawdzenia aktualnego stanu prawnego/ na tyle ważkim, że nie daje podstaw do przyjęcia jego znikomego społecznego czynu. Tym bardziej, że wymierzona obwinionemu kara upomnienia jest karą najniższą, która uwzględnia przyznanie się do popełnienia przewinienia.

Nie znajduje także racji zarzut o orzeczeniu nadmiernie wysokich kosztów postępowania, gdyż uwzględniają one czasochłonność czynności procesowych, ilość posiedzeń i rozpraw oraz stopień zawiłości sprawy.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015r. nr 86/IX/2015.